

РЕШЕНИЕ

№ 48

гр. София, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 07.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **8746** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Д. В. П. срещу Решение на директора на ТП на НОИ С. град № 2153-21-185/22.07.2021г., с което е оставена без уважение жалбата ѝ с вх.№ 1012-21-929/29.06.2021г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/37 от 21.05.2021г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ С. - град. С посоченото разпореждане е отказано отпускането на лична пенсия за инвалидност на Д. П.. С жалбата се иска от съда да постанови решение, с което отмени решението на директора на ТП на НОИ С. – град и размера на инвалидната ѝ пенсия бъде определен законосъобразно, въз основа на придобития от нея осигурителен стаж до момента и от момента на възникване на основание за получаването ѝ, като се отмени Решение на директора на ТП на НОИ С. град № 2153-21-272/04.10.2018г., с което е оставено без уважение заявление от 18.05.2018г. на жалбоподателката до АССГ, имащо характер на жалба срещу Разпореждане № [ЕГН]/25.04.2018 г. на длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателката се явява лично. Поддържа жалбата си и моли за отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане. Моли за връщане на неоснователно заплатената държавна такса в производството в размер на 10 лв.

Ответника по жалбата се представлява от юрисконсулт П., който представя

доказателства за срочност на подадената жалба, оспорва същата като неоснователна и изразява становище за отхвърлянето ѝ. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление № 2112-21-1104/05.04.2021г. жалбоподателката Д. П. е поискала отпускането на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл.74 от КСО или социална пенсия за инвалидност по чл.90а от КСО, като представила със заявлението си необходимите документи, съгласно чл.2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) – трудова книжка № 144/20.10.2015г., трудова книжка № 144/12.11.2015г., както и Експертно решение на ТЕЛК № 0439/15.02.2021г. с което след преосвидетелствуване и е определена 75 на сто трайна нетрудоспособност с дата на инвалидизиране – 18.10.2012г. и срок на инвалидност – 01.02.2024г. Въз основа на представените документи с Разпореждане № [ЕГН]/11.05.2021г. на П. е отпусната социална пенсия за инвалидност по чл.90а от КСО. При издаване на разпореждането длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на жалбоподателката осигурителен стаж до датата на инвалидизиране – 18.10.2012г., в размер на 4 години, 2 месеца и 29 дни, а след тази дата – осигурителен стаж от 4 години, 9 месеца и 28 дни. Към датата на инвалидизиране П. е била на възраст 30 години и 28 дни.

С Разпореждане № [ЕГН]/37 от 21.05.2021г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ, на основание чл.74 ал.1 т.4 от КСО, е отказано отпускането на лична пенсия за инвалидност, поради общо заболяване, тъй като съгласно чл.74 ал.1 от КСО, осигурените лица за общо заболяване, за да придобият право на лична пенсия за инвалидност, когато са на възраст над 30 години, е необходимо да имат осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизиране от 5 години, а жалбоподателката П. е имала осигурителен стаж до датата на инвалидизиране под този размер, а именно от 4 години 2 месеца и 29 дни.

При тези констатации и предвид обстоятелството, че единствено органите по медицинската експертиза са компетентни да се произнасят относно датата на инвалидизиране и органите по пенсионно осигуряване действат при обвързана компетентност, с Решение № 2153-21-185/22.07.2021г. директорът на ТП на НОИ С. – град е оставил без уважение жалба вх.№ 1012-21-929/29.06.2021г. на жалбоподателката срещу Разпореждане № [ЕГН]/37 от 21.05.2021г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ С. – град.

По делото са представени и приети като доказателства представените с жалбата доказателства, както и доказателствата, съдържащи се в административната преписка и допълнително представени такива за компетентност на органите, издали разпореждането и потвърждаващото го решение, както и за подаване на жалбата срещу решението в срок.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117 от КСО- директорът на ТП на НОИ С.-град. Потвърденото с него разпореждане също е издадено от компетентен орган, видно от приложените по делото Заповед № 1015-21-67/01.03.2021 г. и Заповед № 1015-21-51/03.02.2020г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

Двата акта отговарят на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК и съдържат всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването им.

При издаването на решението, както и на потвърденото с него разпореждане не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В хода на съдебното производство не са представени доказателства, установяващи факти, различни от установените факти в административното производство, относно продължителността на осигурителния стаж, придобит от жалбоподателката до датата на инвалидизирането ѝ – 18.10.2012г. Наличието на подобни доказателства не се и твърди от страна на жалбоподателката ѝ, както и не се оспорва продължителността на осигурителния ѝ стаж до 18.10.2012г.

Съдът приема, че при издаването на процесното разпореждане, пенсионният орган е обсъдил всички известни относими факти, поради което не е налице твърдяното от жалбоподателката нарушение на закона, с неуведомяването ѝ за възможността през 2012г. да закупи осигурителен стаж, каквото задължение административния орган няма.

Съгласно чл. 74, ал. 1, т. 4 осигурените лица придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, ако са загубили работоспособността си и имат осигурителен стаж от 5 години, придобит до датата на инвалидизирането за лицата над 30-годишна възраст.

Според цитираната по-горе разпоредба на чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО, за да имат право на пенсия за инвалидност, поради общо заболяване лицата трябва да са осигурени. За отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване задължително условие за лицата, които към датата на инвалидизирането са над 30-годишна възраст, е и да имат 5 години осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането.

Съгласно § 1, ал.1, т. 3 от ДР на КСО, "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Следователно, за да се счита едно лице за осигурено е необходимо по отношение на него да са налице едновременно следните условия: да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение.

От приложените по делото експертни решения на ТЕЛК (№ 0183/26.01.2016г., № 0621/28.02.2019г. № 0439/15.02.2021г.), се установява, че датата на инвалидизиране на жалбоподателката е 18.10.2012 г. Към тази дата Д. П. е имала навършени 30 години и 28 дни, поради което за отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване е приложима нормата на чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО. Към същата дата П. е имала осигурителен стаж от 4 години, 2 месеца и 29 дни, поради което и не е отговаряла на законовото изискване, посочено в този текст от КСО за отпускане на лична пенсия за инвалидност, поради общо заболяване.

С оглед изложеното разпореждането, както и решението, с което е потвърдено са законосъобразни, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143 от АПК, ал. 3 от АПК, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на

правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 118, ал. 3 от КСО, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. П. срещу Решение на директора на ТП на НОИ С. град № 2153-21-185/22.07.2021г., с което е оставена без уважение жалба вх.№ 1012-21-929/29.06.2021г. на жалбоподателката срещу Разпореждане № [ЕГН]/37 от 21.05.2021г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ С. – град. ОСЪЖДА Д. В. П. с [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ::